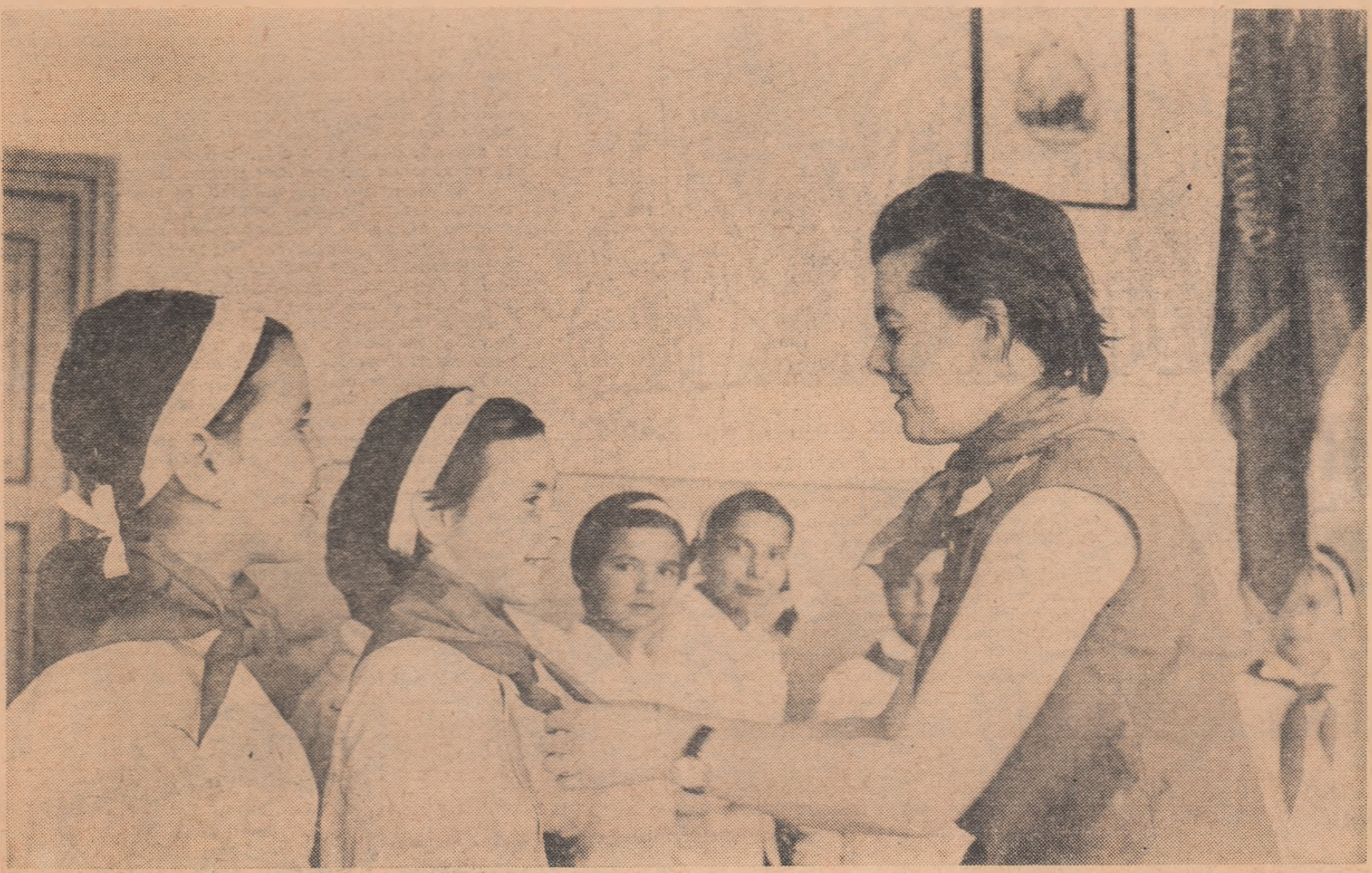
Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

miercuri
29 sept. 1965
8 pagini 30 bani

Anul XVI
39
(1031)

Nici cînd valuri au să umple
Țărmurile vieții mele
Și zăpezile pe tîmple
S-or așterne albe, grele.

N-am să uit această clipă
Cînd îmi pun de prima dată
Ca o roșie aripă
Scumpa-mi roșie cravată.

Și cum inima-mi tresaltă
De-un înflăcărat îndemn
Înălțat pe-o nouă treaptă,
Eu mă angajez solemn.

Să fiu demn, să am în față
Pilda vie-a celor care
Au făcut dintr-a lor viață
Mie drum, și ei culoare.

M. LASTUN

ATENȚIUNE,

ATENȚIUNE !

UN MESAJ NEOBIȘNUIT

APARIȚIA ROBOTULUI SIN

N-aș fi crezut niciodată că în tot ce urmează, Sin avea să aibă un rol atît de mare. Și asta dintr-un motiv foarte întemeiat. Pînă ieri, Sin nici n-a existat. Sau mă rog, dacă vreți a avut o existență simbolică. Adică era un robot desenat destul de stîngaci pe o foaie ruptă dintr-un caiet de matematică. Niște litere mari și lăbărțate îi precizau identitatea: robotul Sin. Atît. Desenul nu purta nici o semnătură. Și nici plicul în care a venit astă vară nu-l trăda pe autorul lui Sin. Locul unde de obicei stă scrisă adresa expeditorului era ocupat de o pată de cerneală mare cît o parafă din vremea lui Alexandru cel Bun.

Ieri, încercînd să fac puțină ordine în sertarele biroului, am găsit desenul acela stîngaci și caraghios. L-am privit cîteva clipe, apoi i-am făcut vînt spre coșul de hîrtii. Foaia ruptă din caietul de aritmetică a plutit mult, cu-n fel de încăpățînare și, ocolind coșul de hîrtii, a căzut pe covor.

Am vrut s-o culeg de jos, dar n-am apucat nici să mă ridic de pe scaun. In locul ei apăruse Sin. A dus două degete la frunte în semn de salut. Văzînd că nu-i răspund m-a întrebat :

— Nu mă recunoașteți ? Sînt Sin.

Stîngăcia desenului lăsase urme. Sin avea un umăr mai jos, un braț mai scurt, iar chipul îi era cam asimetric.

Citindu-mi parcă gîndurile, Sin și-a plecat fruntea și a îngăimat repede :

— Știu că nu arăt prea grozav. Dar dacă așa a fost desenul ?... Acum e tîrziu. Nu se mai poate face nimic. Și nu-i nici timp. O să avem mult de lucru.

Și a dus mîna spre frunte. În vîrful capului i s-a aprins un bec roșu. A rămas nemișcat și mut două-trei minute. După asta becul s-a stins și Sin a vorbit din nou, apăsat, gînditor :

— De trei zile prind un mesaj ciudat și neobișnuit. E vorba în el despre niște stele sau despre niște planete noi. Au fost descoperite de curînd și se studiază posibilitatea de a se ajunge la ele.

Am întrebat fără convingere :

— Cine le-a descoperit și cine studiază posibilitatea de a ajunge la ele ?

Sin a înălțat din umeri.

—Nu știu exact. În sertar sub atîtea hîrtii, mi-a fost greu să aflu. Dar pînă la prînz îți spun...

O CLASĂ CA TOATE CLASELE

Încă înainte de prînz, Sin m-a anunțat bucuros :

— Am găsit !

Cînd se bucură de ceva, i se aprind toate becurile și becușoarele — colorate în roșu, violet, galben, albastru, verde. În clipele acestea Sin pare o reclamă luminoasă pentru ciocolata de lapte cu alune.

Costache ANTON

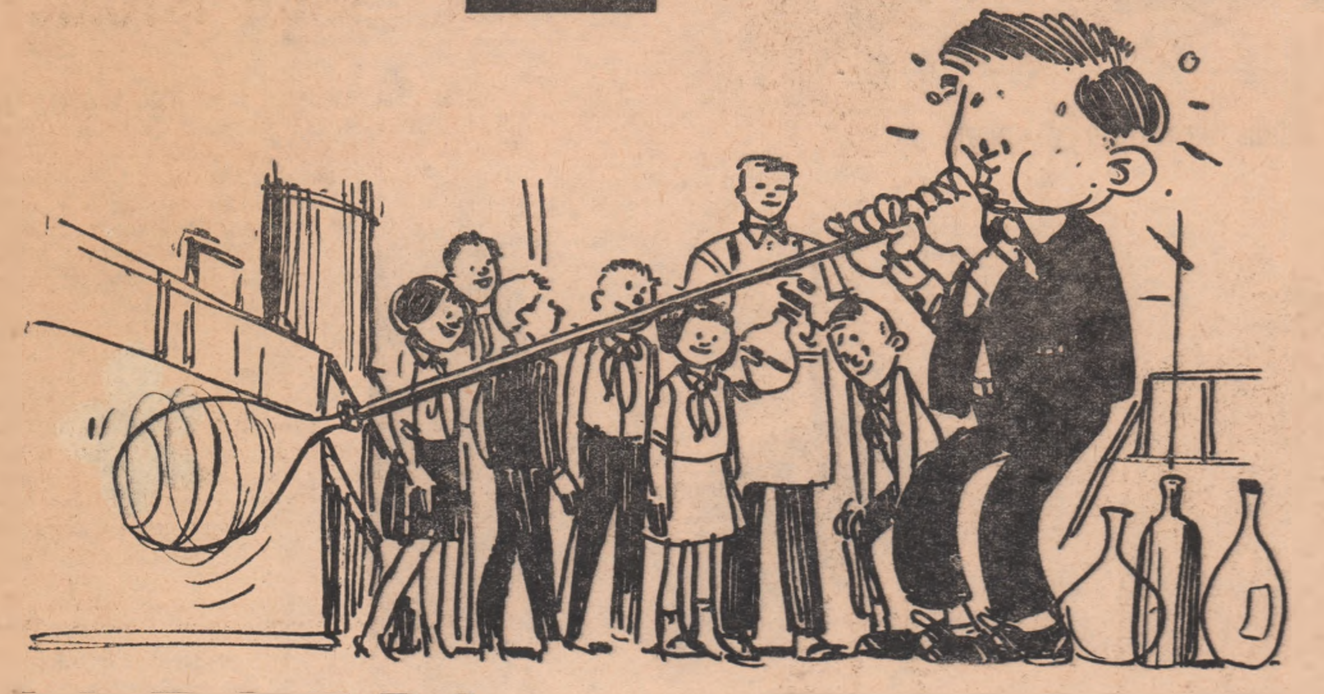
(Continuare în pag. 3-a)

Desene : G. BURSCHI

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

ALEGERI, ALEGERI...

Încă din primele zile de școală, pionierii din întreaga țară au pornit să aleagă, pentru anul care a început, noile active pionierești. Așa că evenimentul la ordinea zilei, oriunde te-ai duce, sînt alegerile pionierești. Am poposit în aceste zile în cîteva școli din regiunile Mureș-Autonomă Maghiară și Cluj unde am participat la alegeri pionierești. Și iată ce am aflat:

Caietul grupei... și cîteva clipe de sinceritate

La Reghin, la Școala generală nr. 8, pionierii clasei a VII-a B își aleg președintele de grupă. Schuller Edi, vechiul președinte, citește din caietul grupei activitățile din anul școlar trecut.

Întreaga grupă, adică 21 de pionieri, au îndeplinit toate condițiile pentru obținerea celei de a doua distincții pionierești și, legat de aceasta, în grupă, la sfîrșitul anului, 15 pionieri au avut medii de la 8 în sus, promovînd cu toții clasa a VI-a.

Un campionat de handbal băieți, unde echipa clasei lor, jucînd pînă în finală cu celelalte echipe ale claselor a VI-a s-au clasat primii neavînd nici un meci pierdut. Adunarea „Raionul nostru în plină dezvoltare" a fost pregătită de fiecare pionier al grupei ceea ce a asigurat de fapt succesul acestei adunări. Ce vor să facă în anul acesta pionierii din grupa clasei a VII-a B? O excursie la pădurea Sânioara sau la pădurea Rotundă unde să organizeze jocuri de orientare. Un concurs „Cine știe, cîștigă", despre viața și opera lui Vasile Alecsandri.

Rodica Cornea este de părere că ar fi foarte bine să se organizeze vizite la Uzina „Republica" și la Combinatul de industrializarea lemnului vestit și dincolo de granițele țării. De ce să viziteze aceste obiective industriale? Pentru a cunoaște mai bine pe cei care făuresc atît de multe lucruri din jurul nostru: sobe, catedre, bănci, bărci, instrumente muzicale. Cînd a sosit momentul alegerii noului președinte, copiii nu l-au mai propus pe Edi.

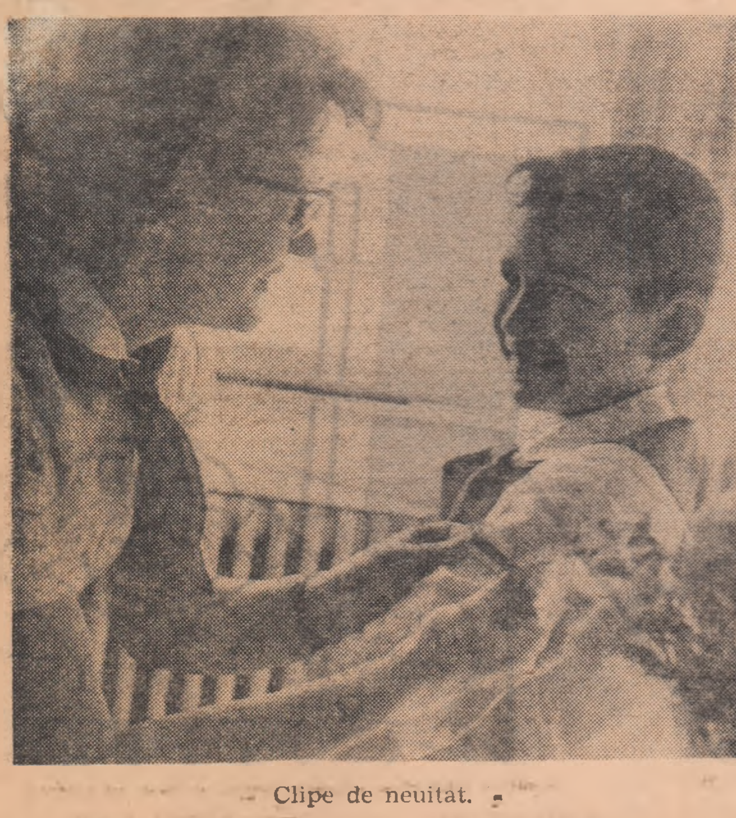
Pop Rodica o propune pe Scherer Maria. De ce? Pentru că învață bine, pentru că-i cuminte... Dar Edi nu întrunește aceste calități?

Ba da, dar Maria-i mai bună

Cum e mai bună?

E o colegă mai bună, se interesează mai mult de cei din jur...

Așa că Maria a fost aleasă de toți copiii.

Clipe de neuitat.

Cei mai mici pionieri din școală

Pionierii clasei a IV-a A de la Școala generală nr. 13 din Cluj fiind cei mai mici pionieri din școală, sînt la primele lor alegeri pionierești. Așa că pentru înfrîngerea stării de emoție firească în asemenea împrejurări, adunarea pentru alegerea președintelui de grupă a început cu un cîntec. Și cîntecul sună firav, și Olei Sosica, dirijează mica formație vocală pierzînd uneori măsura.

„Cea mai frumoasă amintire a noastră din anul trecut, cu care încep de fapt însemnările din acest jurnal a fost o zi din primăvara ce a trecut. Ne-am dus în vizită la Muzeul de Istorie din orașul nostru natal, Cluj. Acolo, 20 elevi din clasa noastră, a III-a A, au fost primiți în rîndurile purtătorilor cravatei roșii... Din 20 pionieri cîți sîntem în grupă, la sfîrșitul anului, 11 au avut medii peste 8, iar 9 au avut medii peste 9. Am amenajat parcul din fața școlii sădind flori.

Am făcut o excursie frumoasă la Turda și la Cheile Turzii unde am vizitat fabrica de sticlă (am suflat și noi în cîte o sticlă) am fost la parcul zoologic și apoi la Cheile Turzii".

Cînd s-a trecut la alegerea noului președinte de grupă, 18 copii au ridicat mîna în sus vrînd să facă o singură propunere.

— Sosica este o fetiță tare cuminte, vorbește frumos cu copiii, nu se ceartă cu nimeni, arată și la alți copii cum să-și facă temele și cînd Bungărdeanu Gheorghe și Szilagy Mariana au fost bolnavi, Sosica s-a dus la ei zilnic și le-a arătat ce lecții avem. Așa că eu o propun tot pe ea președintă la grupă a spus Cristina Buzdugan.

Toți pionierii au votat pentru Olei Sosica.

Ceea ce era să fie uitat în adunare, dar n-a fost uitat...

Tot la Școala generală nr. 13 din Cluj, de data aceasta la clasa a VII-a A Șutea Emilia este de doi ani președintă de grupă.

Ea n-a uitat cîtă emoție, cîte întrebări își pune fiecare copil care urmează să primească cravata roșie. Așa că, una din grijile pionierilor acestor grupe a fost să-i ajute pe pionierii claselor a III-a, să se pregătească. Aici, la această adunare au fost invitate și celelalte grupe ale detașamentului. Prietenia cu cei mici a început, așadar, într-o adunare.

Au urmat apoi și alte acțiuni. La 16 februarie o delegație de pionieri s-au dus cu flori la Atelierele „16 Februarie". Aici au stat de vorbă cu muncitorii ceferiști, i-au felicitat și le-au înmînat flori

Ce-au mai făcut?

De Ziua Victoriei, cei mai buni pionieri au făcut de gardă la monumentul eroilor din piața Herbak. Au vizitat toate întreprinderile și fabricile din cartierul Iris.

...În grupă toată lumea învață bine, continuă Emilia. Și cineva o întrerupe rostind un nume. O fetiță se roșește pînă în vîrful urechilor, lasă capul în jos. Dar Emilia pare să nu fi auzit. Atunci cineva șoptește mai clar același nume: „Mînăștureanu, Mînăștureanu Laura...

Ce-i cu Laura?

În toată unitatea de pionieri, anul trecut a fost un singur pionier corigent: Mînăștureanu Laura. Laura are și un frate mai mic decît ea în clasa a V-a care a rămas repetent. Laura vorbește cuvinte foarte urîte. Laura joacă cărți...

În adunare era gata-gata să se treacă peste un asemenea... incident neînsemnat...

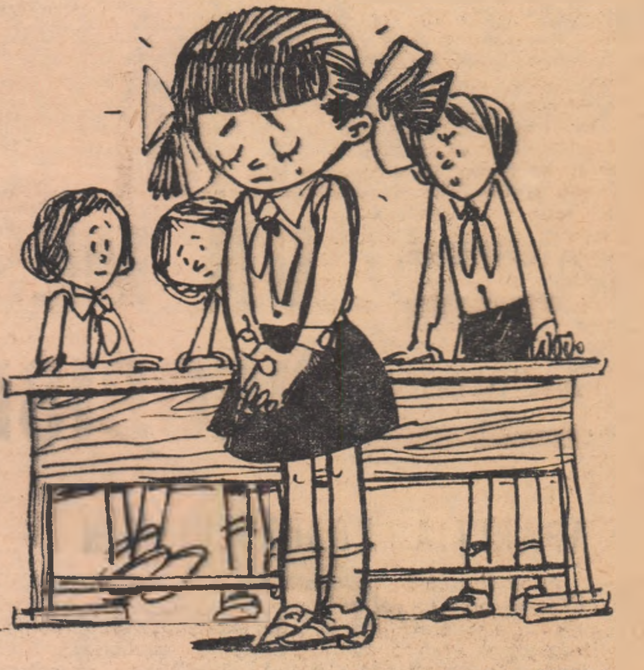
Laura plînge. În fond, poate că sînt adunate în lacrimile Laurei, părerile de rău și dorința de-a se schimba.

— Laura, cu cine crezi tu, că împrietenindu-te, ai putea învăța mai ușor la matematică? Care dintre colegele tale ți-ar putea fi prietenă?

Printre lacrimi Laura rostește un nume: Cuibuș Rodica, Urmează un moment greu de tăcere. Laura n-are o faimă prea bună. Laura vorbește cuvinte urîte... Rodica este o fetiță liniștită, cuminte, învață bine. Laura o preferă. Laura crede că alături de Rodica se poate îndrepta și ea. Rodica înțelege lucrul acesta și primește. Mai mult, e sigură că-i va fi de folos Laurei. La sfîrșitul anului întreaga unitate va promova. Și colectivul de pionieri va cîștiga în mijlocul lui o fetiță, o pionieră...

Pop Elena, noua președintă de grupă, este premianta clasei. Învață foarte bine. Și, alegînd-o pe ea înseamnă că colegii ei îi respectă munca. E foarte bine că Elena învață bine. Dar se pare, probleme ca cea a Laurei îi sînt cam străine. Va înțelege Elena că nu-i suficient să înveți tu foarte bine, ci și ceilalți colegi ai tăi? Va lupta ea pentru o prietenie adevărată, pentru un unit colectiv pionieresc, acolo în clasa ei? De vreme ce pionierii au ales-o, noi credem că da

E SKIBINSCHI

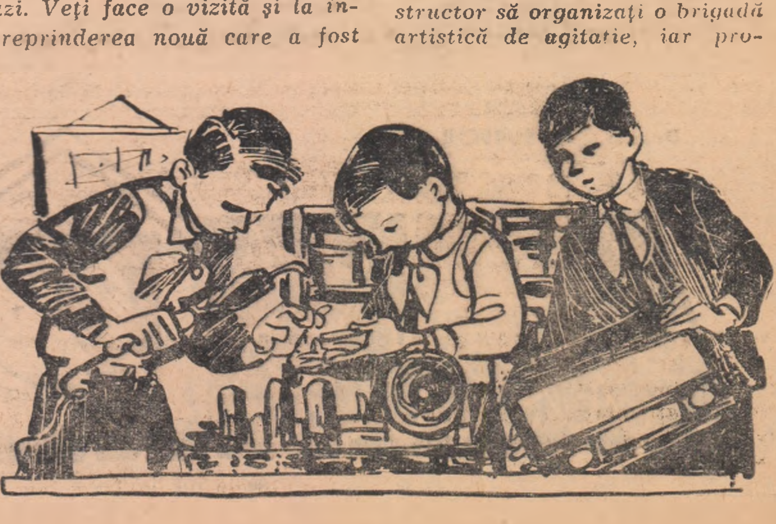
Desene de Puiu MANU

ÎNDEMNUL

Dormi, prietene? Nu. n-a bătut nimeni la ușă. Eu mă mișcasem aici pe scaun, lîngă ghiozdanul tău. Vreau să discut cu tine. În cursul zilei ai avut multe treburi, n-ai avut timp să ne așezăm la o vorbă. Eu știu că tu, totuși, nu m-ai uitat, că mă consideri, ca și înainte, prietenul tău adevărat. Cînd ceva îți merge mai greu, mă dezmierzi și-mi ceri un sfat; fluturînd în adierea vîntului, eu te îndemn atunci, îți dau un sfat: nu te descuraja, perseverează, trebuie să reușești.

Îți aduci aminte de excursia pe care ați organizat-o? Dormeați în corturi, și tu ai făcut primul de gardă, păzind lîngă focul mocnit somnul celorlalți. Eram alături de tine și atunci cînd v-ați ocupat de creșterea viermilor de mătase. Știu cît ați fost lăudați pentru calitatea gogoșilor predate la centrul de colectare. Nu m-ai uitat acasă nici în timpul verii, cînd ai activat la cercul micilor tehnicieni, unde ați realizat receptorul portativ și navomodelul cu motor.

La noi fiecare merge înainte, azi producem mai mult ca ieri, și, la rîndul vostru, v-ați făcut și voi mai mari, cu un an știu; vreți să obțineți rezultate mai bune. Ați discutat în grupă să obțineți anul acesta cea de a doua steluță a distincției pionierești. Foarte frumos. Îi veți ruga pe utecìștii din uzină să vă povestească despre munca lor. Vă veți îngriji împreună de trandafirii grădiniței din jurul monumentului ce amintește de lupta eroilor care s-au jertfit pentru fericirea poporului, pentru zilele tale însorite de azi. Veți face o vizită și la întreprinderea nouă care a fost dată în funcțiune de curînd, în cinstea Congresului partidului. Da, sînt multe de făcut. Excursia pe care o veți organiza în acest an ați plănuit s-o faceți pe biciclete; pentru obținerea insignei de polisportiv veți organiza concursuri de alergări, de sărituri în lungime... Micii fizicieni vor termina aparatul de radio pentru camera pionierilor — vezi, să nu fie neglijată nici activitatea de aici. V-ați sfătuit cu tovarășul instructor să organizați o brigadă artistică de agitație, iar pro-

UN MESAJ NEOBIŞNUIT

(Urmare din pag. I)

După ce şi-a stins becurile l-am întrebat :

— Ce-ai găsit ?

Drept răspuns mi-a întins a bandă subţire dintr-o hîrtie lucioasă pe care (tot el mi-a explicat) imprimase adresa celor care lansaseră neobişnuitul mesaj, elevi în clasa a VI-a B la Şcoala generală nr. 96 din Bucureşti.

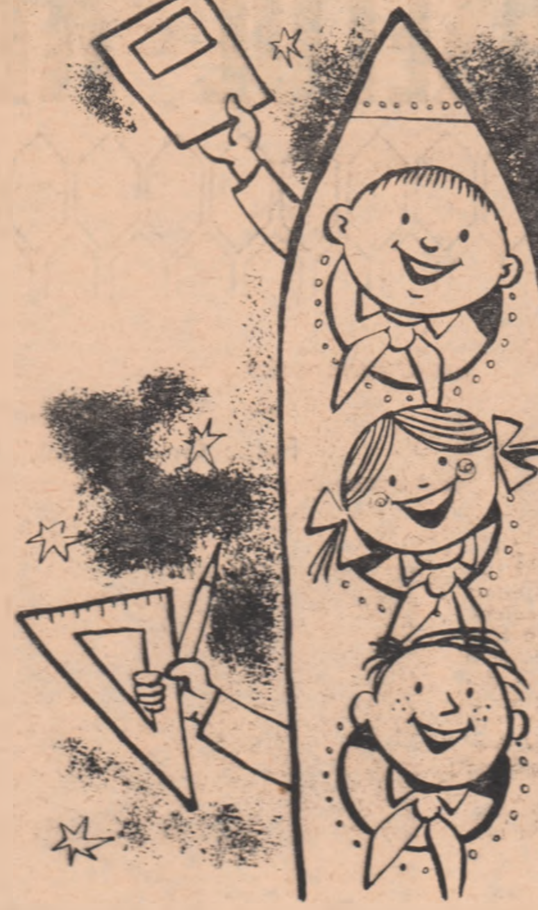
După o jumătate de oră coboram din autobuz în faţa Şcolii nr. 96. Eram destul de sceptic. Şcoala avea, ce-i drept, local nou, clase mari, pe culoare multe tablouri în ulei, multe sculpturi (întîi am crezut că am intrat într-o expoziţie) avea şi laboratoare de fizică şi chimie, sală de gimnastică. Era însă o şcoală obişnuită. N-am văzut nicăieri turnul acela cu acoperişul ca o cupolă din care se pot studia în voie stelele. M-am îndreptat spre clasa a VI-a B.

Băncile erau vopsite într-un albastru de culoarea cerului, ferestrele aveau storuri albe, tabla era curată, creta, buretele, la locul lor. Încolo, o clasă ca toate clasele. Impresia asta s-a accentuat şi mai mult în ora următoare, cînd am cunoscut elevii. Era o oră de matematică. Şi aproape toţi cei care au ieşit la tablă au răspuns bine. M-am uitat în catalog. Mirea Lucia luase un zece, Hirsch Ioan lipsise la două ore (lipsise sau întîrziase, n-am înţeles prea bine), iar acum, în ora de matematică, n-avea caiet de notiţe. Scria exerciţiile de pe tablă pe o foaie de caiet răzleaţă. Sin greşise probabil adresa. Asta începea să fie din ce în ce mai clar. Aici, în clasa a VI-a B se frămîntau altfel de probleme. Minciu Maria, o fată înaltă, subţirică, mi-a vorbit despre o întrecere la disciplină, curăţenie, ţinută, frecvenţă... Aveau un plan îndrăzneţ. Voiau să facă această întrecere, nu numai cu clasele a VI-a A şi C din şcoala lor, ci cu clasele a VI-a din toate şcolile din ţară. Răducanu Eugenia, o pionieră oacheşă din prima bancă, s-a apropiat şi fără să spună o vorbă mi-a întins un caiet învelit frumos. Aproape toate paginile acestui caiet erau liniate şi împărţite pe rubrici : disciplină, ţinută, curăţenie, frecvenţă. Am zîmbit. Sin încurcase rău lucrurile. Totuşi nu puteam să plec fără să le spun pentru ce venisem la ei. M-au ascultat cu atenţie şi chipurile tuturor s-au luminat. Nu cu becuri colorate, aşa cum se luminează chipul lui Sin. Chipurile lor erau luminate de zîmbete. Higel Gabriela a ridicat mîna de parcă s-ar fi aflat la lecţie. M-a asigurat că nu greşisem. Informaţia era bună. Clasa lor descoperise, într-adevăr, mai multe planete. Am întrebat :

— Are vreo legătură descoperirea făcută de voi cu chemarea la întrecere?

Toată clasa a răspuns în cor :

— Are !

SIN E FOARTE BUCUROS

Cum am păşit în redacţie l-am zărit pe Sin. Avea aprinse toate becurile.

— Ce s-a întîmplat, Sin ? De ce eşti atît de bucuros ?

— Se cunoaşte ?

— Sigur că se cunoaşte !

— Sînt într-adevăr foarte bucuros. Am prins mesajul acela, cuvînt cu cuvînt.

Sin mi-a întins din nou o bandă strălucitoare. L-am rugat să o citească el. A înţeles că sînt obosit şi a citit totul rar şi apăsat :

Către

PIONIERII ŞI ELEVII CLASELOR A VI-a DIN ŞCOLILE DE PE ÎNTREG CUPRINSUL ŢĂRII

Noi, pionierii şi elevii clasei a VI-a B de la Şcoala generală nr. 96 din Bucureşti, vă aducem la cunoştinţă că am descoperit cele mai interesante şi mai frumoase planete. Ele au nume destul de cunoscute : geografie, istorie, ştiinţe naturale, matematică. Împotriva părerii unora care susţin că aceste planete n-ar prezenta interes, fiind lipsite de viaţă, noi afirmăm că am descoperit nu numai urme de viaţă, bogăţii nenumărate, civilizaţii străvechi, o floră şi o faună cu totul inedite — dar şi secretul de a ajunge la ele. Acest secret stă în înţelegerea exactă a unor noţiuni iarăşi, la prima vedere, destul de cunoscute : luptă cu inerţia, comportare pionierească, luptă cu absenţele nemotivate, cu lenea şi comoditatea.

De aceea, colectivul clasei noastre vă cheamă pe toţi la o întrecere care să aibă ca ţel : 1. O ţinută cît mai exemplară. 2. Nici o absenţă nemotivată. 3. O disciplină cît mai bună în şcoală şi în afara şcolii. 4. Păstrarea ordinei şi curăţeniei în clasă, atît în timpul orelor cît şi în recreaţii.

Colectivul clasei a VI-a B
de la Şcoala generală nr. 96 din Bucureşti

L-am lăsat pe Sin să citească pînă la sfîrşit. Era prea bucuros şi nu i-am spus că mai ascultasem o dată acest mesaj, acolo în clasă.

CRAVATEI

gramul ei îi va ajuta pe cei care, anul trecut, lipseau ori întîrziau de la ore — să se lecuiască de năravurile lor.

Te-ai gîndit ce răspundere sporită vei avea dacă pionierii te vor alege ? De munca ta ca preşedinte va depinde foarte mult modul cum se vor realiza toate cîte le-aţi planificat. Da, brigada artistică îi va lua în răspăr pe cei care întîrziau, dar cei mai slabi vor trebui să fie ajutaţi, obişnuiţi cu munca perseverentă, sistematică pentru însuşirea cunoştinţelor !

Spui că-i greu ? Ai dreptate. nu-i chiar uşor, dar e în puterea ta şi a tovarăşilor tăi, colectivul vostru e puternic, va trebui numai să vă organizaţi bine treaba. Tu vei fi chemat să-i îndemni pe toţi, să-i ajuţi pe ceilalţi, să organizezi activitatea lor. Să fii bun tovarăş, plin de voioşie, să fii exemplu pentru toţi !

Poate unii cred că toate acestea ţie îţi vin uşor, că înveţi bine, eşti puternic, curajos. Eu ştiu însă că uneori şi tu ai vrea să te joci cînd e timp de învăţătură, ştiu că inima şi ţie ţi-a bătut mai puternic atunci cînd ai stat de gardă în noaptea excursiei şi apoi, nici tu n-ai reuşit să montezi de la început receptorul. Dar cînd îţi este mai greu, cînd te lupţi să învingi greutăţile, mă dezmierzi, te sfătuieşti cu mine. Eu simt atunci că am avut ca între prieteni o caldă şi puternică strîngere de mînă. Şi-ţi răspund : sînt alături de tine.

Mîine mă vei purta iar la gît. Poate discuţia de acum ţi se va părea că a fost un vis. Eu însă sînt cu adevărat lîngă tine, ca un adevărat, un bun prieten şi te ajut. Numai să-ţi aminteşti mereu ceea ce te-ai angajat atunci cînd ai devenit pionier. Nu uita nici o clipă că azi trebuie să înveţi cu sîrguinţă, să îţi însuşeşti cunoştinţe, să îţi căleşti organismul, să te străduiţi să cunoşti comorile artei şi culturii, minunile ştiinţei şi tehnicii pentru ca mîine, cînd vei fi om mare, să le poţi folosi spre binele tău şi al tovarăşilor tăi, să le închini înfloririi pe mai departe a scumpei noastre ţări.

Gîndeşte-te la toate acestea şi sînt sigură că veţi reuşi să realizaţi tot ce v-aţi propus.

Cravata ta roşie
pt. conf. G. TAKACS

VEŞTI DIN ŞCOLI

NOI, „MICII ISTORICI"

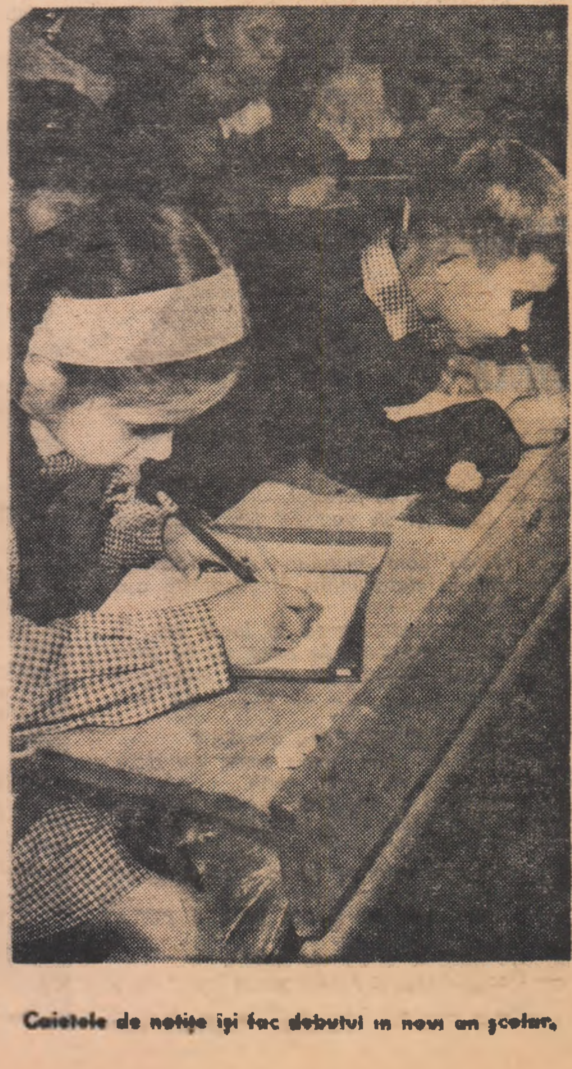
Dacă o să veniţi în şcoala noastră noi „micii istorici", nu vă vom lăsa să plecaţi fără să vizitaţi şi mica noastră expoziţie. În timpul anului şi, desigur vara, cînd avem mai multe posibilităţi de cercetare, o parte din timpul liber ni-l petrecem foarte interesant. Aş putea să vă povestesc despre multe lucruri învăţate, vizitate împreună cu „micii istorici". Muzeele, monumentele istorice, aşezările mai vechi din regiunea noastră, le-am cercetat în excursiile din vara aceasta, de anul trecut. Şi, pentru că vă vorbeam de mica noastră expoziţie, să vă spun ce veţi putea vedea deocamdată : 30 de hărţi istorice, confecţionate de noi din carton, colecţia numismatică, fragmentele de ceramică găsite de noi în urma săpăturilor. Dar, cele mai multe planuri le avem pentru anul acesta, de aceea ne-am bucurat că glasul clopoţelului ne-a adunat din nou împreună. Pentru început, cercul nostru de istorie „Nicolae Bălcescu" pregăteşte un concurs „Drumeţii veseli".

TELEHOI NASTASIA
Şcoala generală,
comuna Mircea Vodă,
raionul Medgidia

SINT IN CLASA A VIII-A

De-abia cînd am început să mă iscălesc pe cărţile noi, primite în dar, am simţit că, într-adevăr, sînt în clasa a VIII-a. Apoi, am început să le răsfoiesc cu grijă, una cîte una. „Limba română", care-mi place atît de mult am lăsat-o mai la urmă, pentru că eram tare curios să aflu ce-o fi cu... „Algebra", cu „Noţiuni de biologie generală" şi cu alte materii, de care nu auzisem decît în treacăt. Mă uit la ele şi mi se pare că nu voi înţelege niciodată ceea ce cuprind ele. Dar, numai „mi se pare", pentru că sînt hotărît să învăţ bine. Mereu îmi spun în gînd : „Sînt în clasa a opta !" Şi gîndurile, grijile mă cuprind. Doar o să am atîtea probleme de rezolvat : examenul de absolvire, alegerea meseriei, examenul de admitere. Cu toate acestea, aştept cu nerăbdare, cu bucurie... viitorul. Îl văd frumos.

ROTARU VASILE
Rădăuţi

Caietele de notiţe îşi fac debutul în noul an şcolar.

ORĂȘELUL ALBINELOR

de Al. Dinu IFRIM
Foto: Gr. PREPELIȚĂ

Cînd au ieșit în prima recreație, n-au observat nimic. Și-au admirat reciproc uniformele cu pătrățele albastre și cu guleraș alb, școala cu ferestrele înalte, cu etaj. O școală de asemenea în uniformă nouă și, se pare, ca și ei : tot în primul an de școală !

S-a întîmplat în recr ația a doua sau a treia.

Se jucau de-a baba oarba.

— N-auziți nimic ?! s-a oprit deodată din joc fetița care avea batista la ochi. Și-a desfăcut legătura, ridicînd capul.

— Aud ceva. De acolo vine !...

Pe dunga de cer sprijinită pe gardul despărțitor, zbura ceva, poate un punct sau o virgulă din cartea lor necunoscută încă, se îndepărta cu zumzet fin, pierzîndu-se printre clădirile albe din apropiere.

— Ce-o fi acolo ? Grozav !...

Clopoțelul însă stinse zarva, făcîndu-i să-și dezlipească frunțile de pe gard.

Victoria Grasu, învățătoarea lor, ghi-

La crăiasa albinelor.

cindu-le nerăbdarea și curiozitatea, dădu din cap, zîmbind cu înțeles. Și privirea ei o întîlni pe a lor, dincolo de gard, peste clădirile acelea albe ce scînteiau în lumină.

FAGURELE DE STICLĂ

— O luați pe colea. Dar ocoliți furtunul. Are o gaură și stropește.

Omul cu banderolă la mînă, li se păru cam aspru. Asta la început.

— Și ce vreți să vedeți ? i-a întîmpinat la poartă.

Au rămas cam încurcați, n-au răspuns. Dacă sînt în clasa întîia, îi socotește așa de mici ?!

A răspuns învățătoarea în locul lor. Și strîngindu-se ciorchine în jurul ei, au pornit, mai mult fugind, pe aleea mărginită de o parte și de alta de pajiști cu flori și de..

— Or fi de sticlă, stupii aceștia ?

— De sticlă, dar nu-s stupi. Au doar forma lor. Sînt lămpi cu neon.

Din loc în loc, lîngă dunga de asfalt a aleilor, din iarba măruntă și plină de prospețime se ridică cîte o căciulă albă, ce ascunde în interior firele încărcate cu lumină.

— Stupi adevărați găsim în altă parte. Colo !

— Ce casă ?! E ca un fagure !

— Dar ce fagure ! Mai mare ca școala noastră !

Dinaintea lor se înalță fagurele din sticlă și beton — o clădire dreptunghiulară, cu celule exagonale pe fațadă. De fapt, acea clădire din împărăția albinelor (căci aici ne aflăm) e destinată scoaterii mierii din faguri, îmbutelierri ei în borcane, pregătirii lăptișorului de matcă și a altor bunătăți din miere de albine. O clădire ca un palat, cu felurite mașini și cu lumină multă, multă !

— Fiți bineveniți la noi ! se auzi deodată o voce subțire. Matca, înaltă crăiasă a albinelor, vă așteaptă !

Nici nu le venea să-și creadă ochilor. La ușă, suspendată în aer și bătînd mărunt din aripioare, o albiniță îmbrăcată în zale de aur. Ea le făcuse invitația.

O urmară în tăcere, cu politete.

LA CRĂIASA ALBINELOR

Solul albinelor zboară în față, jos, la înălțimea ochilor.

Se așază pe copacul fără coroană de la poartă.

Aici, le face semn, întinzînd o aripă, plecînd antenele.

Cum, în copacul ăsta cioturos ? s-au întrebat cu nedumerire. S-au lămurit însă repede. Pe ușița tăiată în trunchiul gol pe dinăuntru, intrau și ieșeau puzderie de albine. Trunchiul de copac e un stup !

— Știu, vreți să aflați cîte ceva din viața noastră, cum trăim. Deocamdată... Și zicînd aceasta, bătu de trei ori din aripioare.

Ostașii de strajă, de la urdiniș, își dădură sulițele într-o parte.

De undeva, din una din încăperile tainice ale stupului, își făcură apariția cîteva albine cu șorțulețe în față, ca gospodinele, aducînd cupe pline cu miere.

Așa au făcut copiii cunoștință cu stupul, savurînd din dulceața limpede ca roua și strălucitoare ca aurul.

— Acestea-s harnicele mele fete, albinele lucrătoare, spune cu mîndrie crăiasa.

Albinele lucrătoare sînt într-adevăr vrednice de admirație. Ele clădesc căsuțele de ceară, fagurele, asigură curățenia în stup, hrănesc puii de albine ca doicile, fac ventilație cu aripioarele, să fie aer proaspăt în interior, stau de strajă la urdiniș. Și în primul rînd, ele adună polenul, nectarul. Cum au împlinit douăzeci de zile de viață, părăsesc stupul, aleargă din floare în floare la mari depărtări, culeg nectarul cu trompa, îl duc la stup și-l predau albinelor primitoare, care-l prefac în miere, așezînd-o în căsuțele exagonale de ceară.

O treabă nu atît de ușoară. Ca să adune un kilogram de miere, albinele dintr-un stup fac pînă la 200 000 de zboruri. Adică sute de mii de kilometri de zbor !...

Dar, ce se întîmplă ?

Jos, la urdiniș, învălmășeală mare. O adevărată bătălie.

Pe o alee, în fața „palatului-petală".

— Nu vor să plece. Trîntorii. Mănîncă și trîndăvesc. S-a îngălbenit frunza, e toamnă. Și regula la noi așa este : cînd vine toamna, îi izgonim din stup.

Băieții și fetele se pregătesc să plece.

— O clipă numai. Și crăiasa le întinde o foiță de ceară, să semneze. E cartea lor de onoare.

Dau din colț în colț, copiii. N-au învățat încă să-și scrie numele, sînt abia la cîrlige. Semnează pentru ei învățătoarea : Niculescu Mogoșel, Horvath Gabriela, Ianculescu Adina...

— O clipă ! îi oprește din nou crăiasa, scărpinîndu-se la tîmple, scoțînd dintr-un sertar un pergament de ceară. Și cu glas solemn adaugă : să-l desfaceți numai după ce ați trecut dincolo de hotarele împărăției mele !

PALATUL-PETALĂ

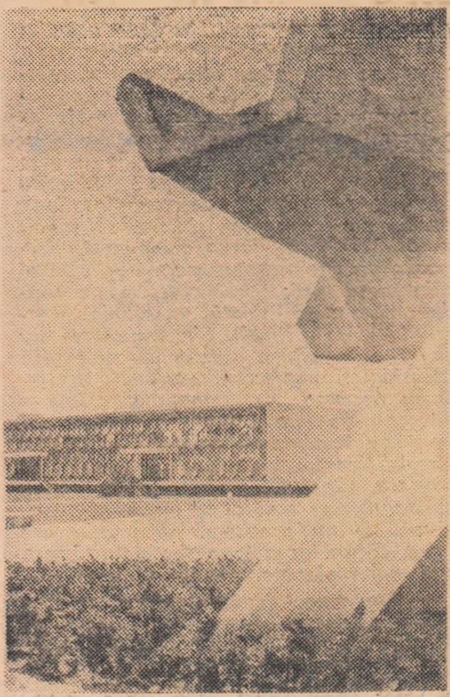

Așa arată acoperișul celui de-al doilea palat principal din împărăția albinelor. Ca o petală de floare de măr, albă. O petală uriașă din beton și sticlă, sprijinită pe cele două capete ca pe niște arcade.

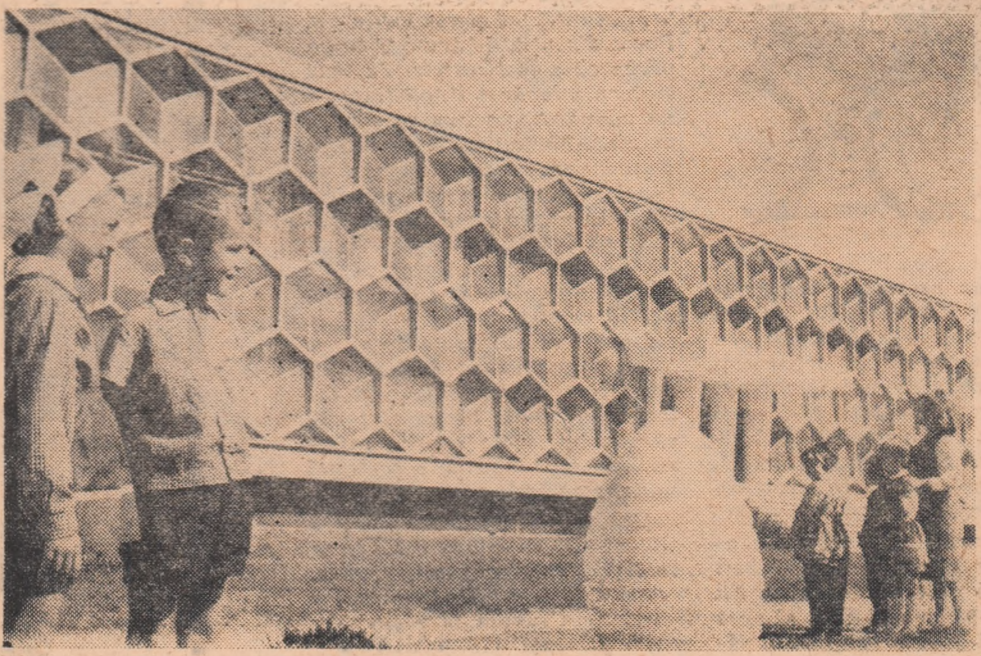
Din grădinile din jur se apropie glonț o albină Dansează într-un anumit fel.

Solul trimis să-i conducă pe micii vizitatori îi iese în întîmpinare, cu veselie. Și deodată, un stol întreg de albine zboară din stup în direcția grădinilor.

Au primit știrea că s-a descoperit a grădină bogată în floare. Cum ? Au ele un limbaj al lor. Dansul. Cu ajutorul vibrațiilor aripioarelor, emit niște sunete care ajung pînă la stup, indicînd în același timp direcția și distanța unde se află florile descoperite de albina-cercetașă.

Flori, sticlă și beton.

Fagurele uriaș de sticlă și un... stup-lampă.

PERGAMENTUL DE CEARĂ

— Și acum, gata ! a zis învățătoarea, uitîndu-se la ceas. Plecăm !...

Au mai privit încă o dată palatul cu acoperișul ca o petală albă, de floare de măr, în care meșteri pricepuți vor lucra căsuțe pentru albine, adică stupi (acum tocmai se fac pregătirile necesare în acest nou și mare combinat apicol), apoi celălalt palat, de forma unui fagure, aleile cu lămpi ca niște stupi și, bineînțeles, s-au oprit la copacul-stup de la poartă, s-o salute pe crăiasa albinelor.

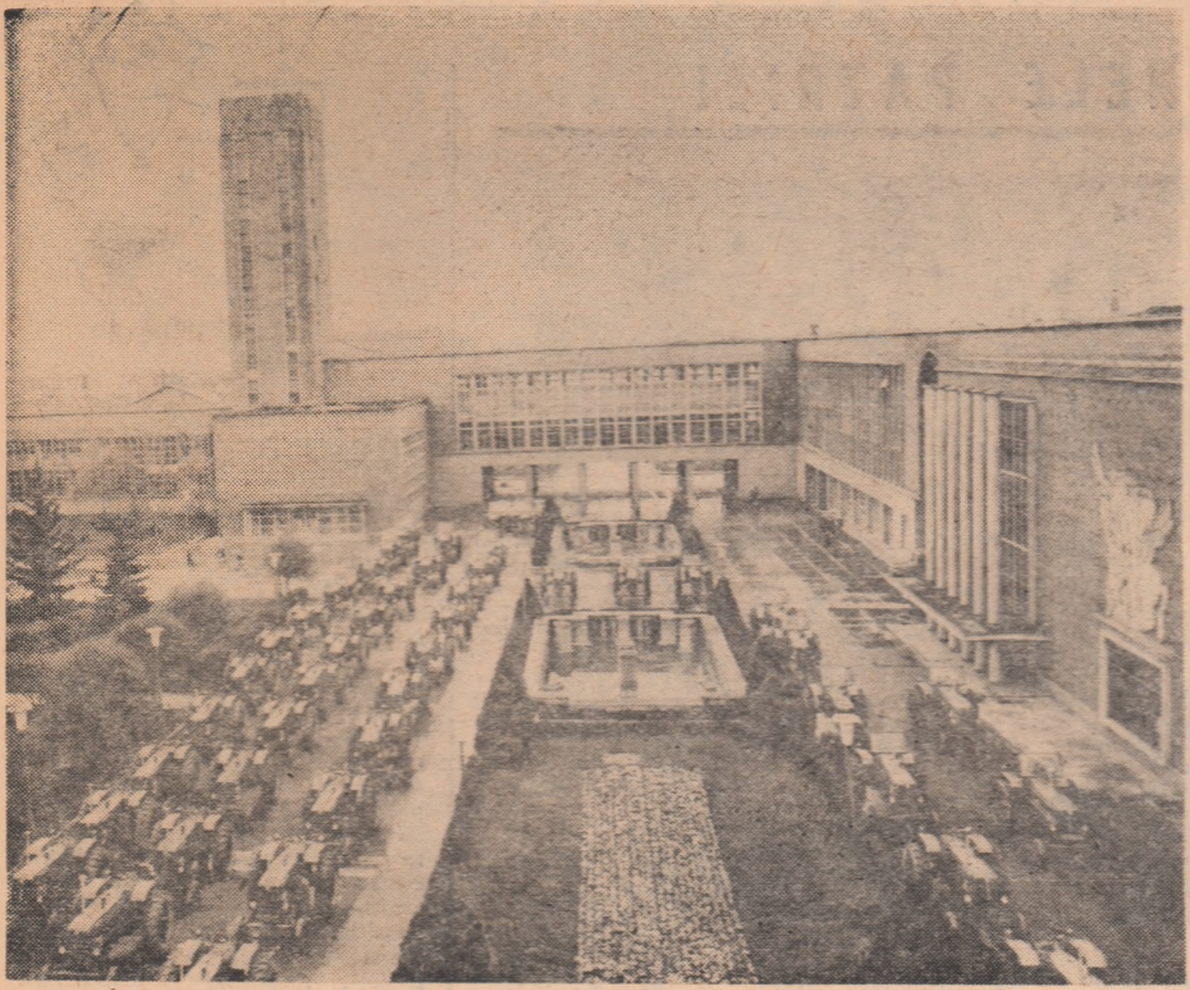
Și cum au făcut primul pas dincolo, afară, s-au și strîns în jurul învățătoarei, care păstra pergamentul strîns în mînă.

— Să-l desfacem, să-l desfacem ! Să vedem ce scrie !

Și învățătoarea a desfăcut sulul și le-a tradus hieroglifele săpate cu acul în ceară :

Să veniți pe la Băneasa,
La noi, în împărăție
Și cînd veți ști cum se scrie
Alfabetul pe hîrtie.

M. S.
ALBINA CRĂIASĂ

CETĂȚI ALE INDUSTRIEI SOCIALISTE

O mare atenție se va acorda în următorii cinci ani dezvoltării în continuare a industriei constructoare de mașini, a cărei producție va crește într-un ritm mediu anual de peste 12 la sută. În fotografie: un nou lot de tractoare destinate agriculturii socialiste, ieșind pe poarta cunoscutelor uzine din Brașov.

DRAGI ÎMI SÎNT...

Dragi îmi sînt vaile noastre,
Munții-ntinși cît largul zării,
Dragi sînt lacurile-albastre
Ca albaștrii ochi ai țării.

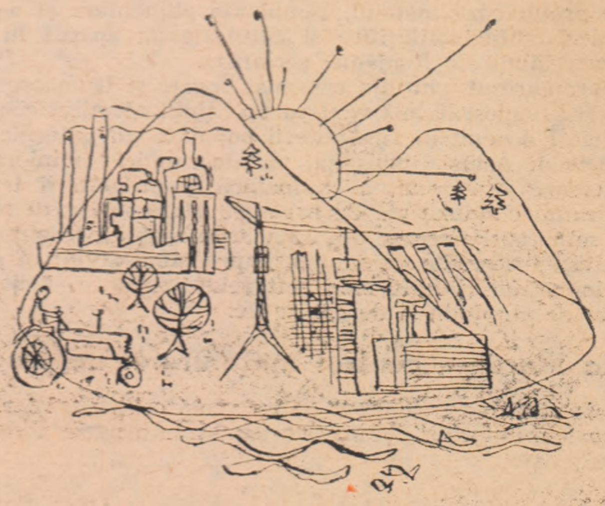
Îmi sînt dragi focuri nestinse —
Apa vie din furnale —
Ariile necuprinse,
Albatroși și macarale.

Fir de borangic și lînă,
Vîlnice în scrin păstrate,
Dragă Dunărea bătrînă
Și pridvorul cu mușcate.

Dragi sînt florile cîmpiei
Și piriuri înspumate,
Drag pămîntul României
Cu recoltele bogate.

Dragi sînt cîntecele toate
Auzite pe la noi,
Dar mai dragi decît se poate,
Făurarii vieții noi.

M. CALIN

1 octombrie — a XVI-a aniversare a proclamării Republicii Populare Chineze

4 700 DE EXPONATE

SFATUL FLORILOR, AL PĂSĂRILOR

Departe, la mii de kilometri de noi, într-o țară mare și frumoasă s-a întrunit sfatul florilor, al păsărilor. Trebuia să se aleagă care dintre ele vor întreprinde o călătorie lungă, pînă la noi în țară. Să aducă cu ele parfumul poienelor, foșnetul pădurilor, trilurile păsărelelor. Dar, mai ales, să vorbească împreună despre arta, îndemînarea și finețea cu care poporul le-a creat, le-a dat viață (o a doua viață) pe pînză, în diferite materiale...

Sfatul n-a putut hotărî prea repede pe cine să aleagă. Florile cu culori gingașe luaseră zeci și zeci de chipuri. Sculptate din scoici sidefii, lucrate din pai colorat, sau stînd nemișcate pe pînza fină de mătase, pe covoare moi, pufoase, te făceau să nu-ți poți lua ochii de la ele. Îmbinarea minunată de culori, perfecțiunea lor de netăgăduit făcea grea alegerea. Și apoi, erau și neastîmpăratele păsări, nerăbdătoare, care tot dădeau zor cu cîntecele lor. De păun nici nu vă mai spun cum tot rotea coada lui colorată. Și nu în zadar! A fost ales printre cei ce au sosit la noi. Bineînțeles, însoțit de berze vorbărețe (deși confecționate din pai), de pițigoi, de privighetori (brodate pe pînză, lucrate din porțelanuri fine, din sticlă).

La „Expoziția construcției economice a Republicii Populare Chineze", deschisă recent în București, veți întîlni numeroase obiecte de artă sculptate în lemn, fildeș, jad, piatră, precum și renumitele porțelanuri chinezești. Este vorba despre arta poporului chinez, plină de frumusețe, lucrată cu migală, veche de peste 2 000 de ani.

Ei, dar m-am luat cu vorba și nu v-am spus despre lucrul cel mai de seamă, pe care-l întîlnești în cadrul expoziției...

...GLASUL MOTOARELOR

Fie că este vorba de războiul de țesut mecanic, care-i tare vorbăreț dar, face și treabă bună (țese o pînză fină, frumoasă, în patru culori), fie că te oprești în fața microscopului electronic, cu o capacitate de mărire pînă la 200 000 ori, sau privești cu admirație mașina electronică de calculat, despre toate afli că sînt realizări de seamă ale poporului chinez. Cu migala și precizia pe care au dovedit-o la lucrările de artă ne întîlnim și aici. Macheta celei mai mari hidrocentrale de la Sinangian redă măreția construcției (hidrocentrala are o înălțime de 105 m, 462 m lungime, putere totală 652,500 K.W.). Machetele navelor, ale trenurilor, reușesc să-ți creeze imaginea reală a vapoarelor care despică apele, a locomotivelor purtînd după ele vagoanele ce cutreieră patria, o patrie socialistă, în care poporul liber muncește cu abnegație, care construiește, realizează lucruri minunate. La noi, în cadrul expoziției au sosit 4 700 soli ai poporului chinez, 4 700 exponate, care de care mai interesante, mai deosebite — mărturii vii ale avîntului economic al Chinei Populare.

E. TOFAN

LA ZI LA ZI

ROMÂNIA LA TÎRGURI INTERNAȚIONALE

La Tîrgul internațional alimentar „Anuga" deschis pe data de 25 septembrie în orașul Köln din R.F. Germană, țara noastră s-a prezentat cu o gamă variată de produse alimentare.

Încă de la primele ore ale deschiderii Tîrgului, pavilionul Republicii Socialiste România a fost vizitat de un mare număr de oameni de afaceri și specialiști. Cu prilejul inaugurării, pavilionul nostru a fost vizitat de președintele R.F. Germane, H. Lubke și de ministrul federal pentru cooperare economică, Walter Scheel.

De asemenea, pavilionul românesc de la Tîrgul internațional de la Salonic a fost vizitat de Jean Dimadis, secretar general în Ministerul Greciei de nord însoțit de vicepreședintele tîrgului, Cardassladis, și de alte personalități care și-au exprimat admirația față de progresul industriei românești.

PLANUL PE 9 LUNI ÎNDEPLINIT

Antrenați într-o largă și susținută întrecere socialistă oamenii muncii din țara noastră înregistrează încontinuu noi succese.

În regiunea Maramureș 20 întreprinderi au raportat îndeplinirea înainte de termen a planurilor pe primele 9 luni ale anului curent. În regiunea Banat și-au realizat planul pe 9 luni 10 întreprinderi, iar în regiunea Ploiești 30 întreprinderi. În această perioadă petroliștii ploieșteni au realizat peste plan economii și beneficii în valoare de circa 12 milioane lei ca urmare a reducerii prețului de cost și a micșorării pierderilor de țiței.

Scînteia pionierului

ÎN REGIUNEA METALELOR COLORATE

Zi de zi, harta țării noastre se îmbogățește cu noi și noi obiective industriale și economice care schimbă profilul regiunilor și le ridică la o viață nouă.

Mari combinate industriale, chimice și metalurgice, uzine care prelucrează metalul, combinate alimentare și agro-zootehnice, edificii științifice și culturale au apărut în numeroase regiuni ale României socialiste.

Maramureșul, una din cele mai bogate și frumoase regiuni ale țării, cunoscut în trecut ca un ținut al mizeriei și ignoranței, a devenit în anii puterii populare un puternic centru industrial. Astăzi, industria metalo-chimică, minieră, constructoare de mașini, a exploatării și prelucrării lemnului, sînt ramuri industriale de bază ale Maramureșului socialist. Din minereurile scoase din adîncurile regiunii se obțin anual cantități însemnate de plumb, cupru, aur, argint și produse ale industriei chimice cum sînt acidul sulfuric și clorhidric, sulfat de aluminiu și de cupru etc.

Baia Mare — centrul metalurgiei neferoase

Baia Mare este cunoscut ca un vechi centru minier. Situat la poalele munților Gutîi, este așezat de o parte și de alta a rîului Săsar.

Noile blocuri elegante și confortabile din orașul Baia Mare.

Cel care a cunoscut Baia Mare de ieri, are impresia că a sosit într-un oraș cu totul nou. Construcțiile făcute în ultimii ani au schimbat complet fața orașului. Blocuri de locuințe cu multe etaje, noile microraioane construite pentru oamenii muncii din oraș, uzine și fabrici reconstruite, iar altele complet noi, au îmbogățit peisajul arhitectonic.

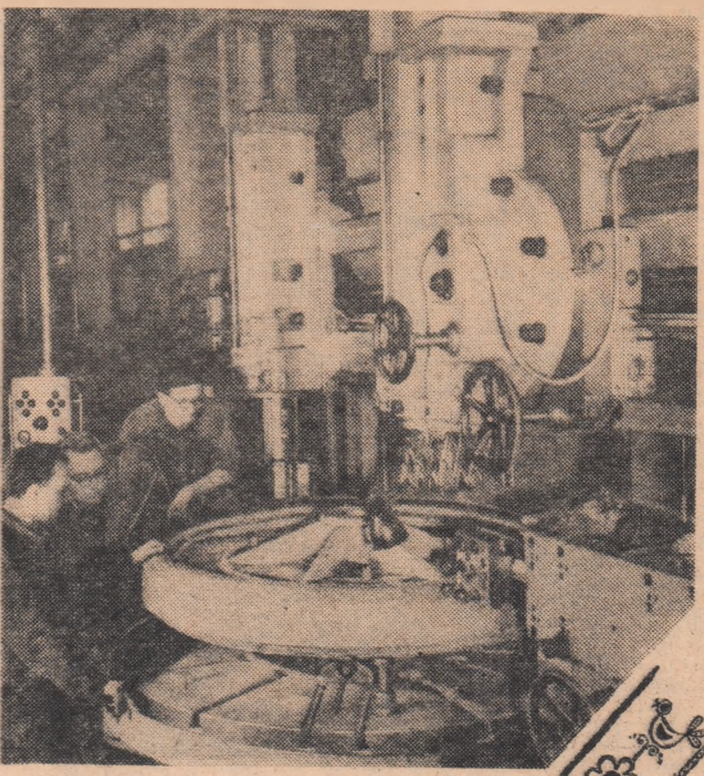
Printre noile obiective industriale ridicate în ultimii ani se numără și Uzina Centrală de preparare a minereurilor, cel mai mare obiectiv industrial de acest gen din țară și Combinatul chimico-metalurgic care însumează în el un întreg șir de uzine care prelucrează minereurile băimărene. Un alt obiectiv important al șesenalului Uzina de Cupru, viitoarea cetate românească a aramei este în plină construcție.

Pe Valea Firizei, în imediata apropiere a orașului se ridică un stăvilar înalt de 52 de metri. Lacul de acumulare care va lua ființă în urma zăgăzuirii Firizei va avea un volum de 20 milioane metri cubi de apă. El va constitui rezervorul de apă potabilă și industrială al orașului Baia Mare, dar în același timp va pune în mișcare și două hidrocentrale care vor avea o putere de mai multe mii de kilowați.

Pentru că am vorbit mai sus de Uzina centrală de preparare a minereurilor vă propunem să facem împreună o vizită pentru a o cunoaște mai bine.

Pășune și smîrcuri de mlaștină

Așa arătau locurile pe care se înalță astăzi construcțiile și instalațiile acestui modern combinat. Întîi, ca la orice construcție au apărut topografii cu instrumentele lor de măsură care au trasat locul pe care se va înălța noul obiectiv industrial. Apoi au venit constructorii. Parcă peste noapte au început să se înalțe halele fluxului tehnologic, centrala termică,

Aspect de la uzina de mașini și utilaj minier din Baia Mare.

laboratoarele, grupul social și administrativ. Și a venit și ziua de 1 octombrie 1962. Atunci, în zorii zilei s-a dat semnalul de pornire a agregatelor. Primul transport de minereu a fost adus în gura buncărului pe benzi și a intrat în prelucrare.

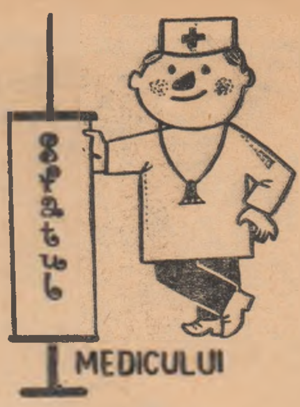
2 500 tone minereu pe zi

Aceasta este cantitatea de minereu care este prelucrată zilnic aici — 5 mine din regiune aprovizionează pe acest nesățios, veșnic flămînd. Benzile transportoare duc minereul prin toate fazele procesului tehnologic. Întîi minereul este preluat de concasoare de diferite calibre care îl sfărîmă, apoi morile și clasoarele spirale îl spală și îl aleg de steril. Celulele de la flotație îl usucă cu ajutorul filtrelor speciale cu vid. De aici, minereul concentrat ia drumul uzinelor care-l prelucrează. Sute și sute de tone de concentrate de minereu sînt scoase zilnic de cele șase linii tehnologice de preparare ale uzinei. Înainte de a deveni lingouri el este în continuare prelucrat în Uzinele Combinatului Chimico-metalurgic „1 Mai" din oraș. De aici, produsele obținute din aceste minereuri își încep lunga lor călătorie prin toate colțurile țării și peste hotare.

Tehnică nouă, oameni noi

Hale imense cu un păienjeniș de conducte și instalații. Concasoare, mori de măcinare, utilaje moderne la nivelul tehnicii actuale, tablouri de comandă de la care se dirijează și controlează procesele de producție întîlnești la tot pasul. Prezent este și omul nou, cel care conduce utilajele. Aceștia sînt muncitori de la flotație, concasoriști, sudori, electricieni sau lăcătuși. Ei îmbină tehnica modernă pe care o posedă cu priceperea și entuziasmul caracteristic omului societății socialiste. Economia patriei cere tot mai multe metale neferoase, iar bazinul băimărean asigură cea mai mare parte a producției globale de minereuri a României. Procedeele moderne aplicate aici fac ca pierderile de metal în steril să fie cît mai mici și să se obțină o valorificare complexă a minereurilor. Zi de zi, muncitorii, tehnicienii și inginerii de aici obțin rezultate tot mai însemnate în valorificarea bogățiilor naturale ale subsolului maramureșan.

A. NEAGU

Inviorarea de dimineață

E bine să știți, dragi copii, că, dimineața, trecerea de la repausul din timpul somnului la activitatea zilnică va fi mai ușoară dacă vă obișnuiți să vă treziți la ore fixe, dar nu mai tîrziu de 7—8 dimineața.

Îndată ce v-ați trezit, părăsiți patul și executați fără să vă obosiți, timp de 10—15 minute, un program de gimnastică, care să vă pună în mișcare, pe rînd, toate grupele mușchiulare. Exercițiile trebuie făcute în orice anotimp, în fața unei ferestre deschise, într-o îmbrăcăminte sumară, de preferință numai în chiloți. Îmbinînd mișcarea cu baia de aer, înviorarea de dimineață vă dă vioiciune, energie, vă mărește capacitatea de muncă și vă face mai rezistenți la îmbolnăvire.

Treceți apoi, la spălatul de dimineață, care, pe lîngă menținerea curățeniei, trebuie să continue înviorarea și, mai ales, trebuie să constituie un mijloc de călire a organismului. În acest scop, nu întrebuințați decît apa rece de cel mult 14—16 grade. Spălați-vă bine fața, urechile, gîtul, membrele superioare și toracele, apoi vă ștergeți cu un prosop aspru, frecționîndu-vă pînă se înroșește pielea.

Avînd în vedere că înviorarea de dimineață are o mare însemnătate pentru sănătatea copilului, deoarece ea tonifică sistemul nervos deosebit de solicitat în timpul activității școlare, deprindeți-vă să începeți fiecare zi cu un astfel de program.

Dr. Viorica VASILIU
medic pediatru

POŞTA REDACŢIEI

VALENTIN RĂSPUNDE...

Îngăduiţi-mi să mă prezint : sînt VALENTIN IONESCU. Voi puteţi să-mi spuneţi pur şi simplu VALENTIN ! De ce atîta intimitate ? Am să vă explic îndată : pentru că vom deveni prieteni. Unde ne putem întîlni ? În paginile „Scînteii pionierului" ! De acum înainte, eu voi răspunde la întrebările pe care cititorii le vor adresa redacţiei.

Să vă spun cîteva cuvinte despre mine. Am purtat şi eu cravata roşie. Anii pionieriei mi-au fost atît de dragi încît, după aceea, cînd am devenit utecist, am cerut să fiu instructor de pionieri. Poate cu unii dintre voi m-am şi întîlnit prin tabere, pentru că toată vara sînt instructor în tabără. Ia aduceţi-vă aminte, n-am fost noi în excursie la Cheile Bicazului ? N-am discutat într-o seară, pînă tîrziu, despre existenţa vieţii şi pe alte planete ? Dar cînd un băiat (am uitat cum îl cheamă) n-a vrut să îndeplinească o sarcină dată de preşedinta detaşamentului, vă amintiţi ? „Cavalerul" mi s-a plîns că el nu înţelege să primească „ordine" de la o fată ! Noi am hotărît atunci să discutăm chestiunea în faţa întregului detaşament, şi flăcăul nostru a trebuit să-şi schimbe părerea ! Poate că acum v-aţi amintit de mine... Iar dacă unii nu şi-au amintit, nu-i nimic, ne vom cunoaşte la rubrica „Poşta redacţiei". Dacă vă interesează activitatea pionierească, dacă îndrăgiţi sportul, tehnica, literatura, veţi găsi în mine un interlocutor neobosit ! De asemenea, vă invit să-mi împărtăşiţi orice gînd, orice problemă, orice necaz care vă frămîntă ! Vă voi răspunde cu plăcere, încercînd să vă sfătuiesc.

Şi acum să deschidem cîteva scrisori.

CONSTANTINESCU VALERIU, clasa a VII-a, Bucureşti : *„Îmi place foarte mult desenul, se spune că aş putea ajunge un adevărat pictor. Am participat şi la o expoziţie. Acum cîteva zile a venit bunica, de la ţară. Pe loc m-am gîndit să-i fac portretul. Are o figură interesantă. Am început de la patru după-amiază, dar nu-mi ieşea de loc. Noroc că bunica e răbdătoare ! Cu scurte pauze, am continuat pînă la opt seara. Ce-i drept, desenul a ieşit destul de bine, şi i l-am dat ca amintire. Dar eu eram cam obosit. Mi-am făcut lecţiile la română, la desen... Problemele de matematică nu le-am putut rezolva, mă răzbise somnul. A doua zi, ca un făcut, mă ascultă chiar la acest obiect şi... nota 4 ! Dar lucrurile nu s-au oprit aici. La amiază, în adunarea de detaşament, cineva a propus ca eu să desenez jurnalul. Toţi au sărit împotrivă : „Constantinescu ar fi mai bine să înveţe ! Desene frumoase în jurnal şi note proaste în catalog, nu prea se potriveşte !" Am fost foarte supărat ! Eu, care de atîţia ani desenez în jurnal... Tu ce părere ai, Valentin ?"*

Dragă Constantinescu Valeriu, e bine că îţi place desenul, dar nu trebuie să-i jertfeşti mai mult decît e nevoie ! Colegii tăi au avut dreptate. Să-ţi spun ceva : mulţi copii dovedesc aptitudini artistice, dar e greu de spus cîţi dintre ei vor ajunge artişti autentici. Ca atare, ei trebuie să se pregătească pentru viitor în mod multilateral, deci e necesar să înveţi şi matematică, şi istorie şi fizică, şi gramatică cu aceeaşi sîrguinţă cu care te preocupi de desen. Iar dacă va fi să ajungi într-adevăr artist, ei bine, aceste cunoştinţe vor fi temelia de neînlocuit a activităţii tale !

ŞUŞENESCU ST. LUCIAN, comuna Moara Săracă, raionul Urziceni : *„Trimit prima mea încercare de a face un careu"*.

Luciane, am citit careul tău. E bine că te-ai gîndit să-i găseşti o temă : zoologia. Definiţiile sînt destul de exacte. Totuşi, un careu de cuvinte încrucişate are unele reguli pe care nu le respecţi. De exemplu, e necesar ca şi literele de pe coloanele verticale să formeze cuvinte ! La tine nu e aşa. În al doilea rînd, să ştii că toate substantivele care se încrucişează trebuie să fie nearticulate. Deci nu „leopardul", „zebra", „renu" (?) cum scrii tu, ci leopard, zebră, ren. Mai încearcă.

VASCAN MARIA, comuna Borşa, raionul Gherla. *„Eu am devenit utecistă. Pot să mai corespondez cu „Scînteia pionierului ?"*

Mai întîi, dragă Maria, te felicit călduros pentru acest important eveniment petrecut în viaţa ta. Îţi urez să îndreptăţeşti cu succes încrederea pe care ţi-au acordat-o uteciştii. Sînt sigur că pionierii din unitatea din care ai făcut parte sînt mîndri de tine. Fireşte că poţi continua să corespondezi cu „Scînteia pionierului". Vom fi bucuroşi să primim de la tine veşti din activitatea pionierilor. Poţi, de asemenea, să adresezi scrisori şi „Scînteii tineretului", şi în general oricărui organ de presă.

BRADEA IOSIF, comuna Topa de Criş, raionul Aleşd, regiunea Crişana.

Citeşte răspunsul de mai sus.

MARISESCU ILIE, clasa a VII-a, comuna Padina Matei, raionul Moldova Nouă, regiunea Banat, ne scrie că colegii săi *„Marisescu Gheorghe şi Tismănan Gheorghe nu au grijă de învăţat şi toată ziua joacă cărţi pe bani. Ei întrebuinţează păcăliciul pentru a-şi lua bani unii de la alţii".*

Vestea pe care ne-o dai, dragă Ilie, nu e deloc plăcută. Cei doi au deprinderi dintre cele mai urîte, şi trebuie să faceţi totul (şi să facă şi ei totul) pentru a se dezbăra. Uite, eu cred că după ce vor citi aceste rînduri, vor încerca să se gîndească... E o mare distanţă între purtarea lor şi felul în care trebuie să fie un adevărat elev. E o distanţă mare, am spus, dar cei doi Gheorghe pot s-o scurteze, adică să se apuce de învăţătură şi să lase cărţile şi păcăliciul, fiindcă altminteri s-ar putea ca, în viitor, să-i păcălească viaţa pe ei... Le recomand să aibă mai mult respect faţă de munca părinţilor lor, şi a oamenilor mari în genere, care fac totul pentru ca să nu vă lipsească nimic. Un exemplu de procedeu pionieresc ne-a fost dat printr-o scrisoare pe care am primit-o la redacţie. Ne-a fost expediată de...

...MILIŢIA ORAŞULUI GALAŢI : *„În după-amiaza zilei de 16 august 1965, elevii Rotaru Costel din Galaţi, str. Republicii 35, şi Gheorghe Petrică, tot din Galaţi, str. Republicii 43, au găsit în sala cinematografului „Popular", sub scaun, după terminarea filmului, un portmoneu. Acesta conţinea un buletin de identitate pe numele Mihail Grigore din Isaccea, raionul Tulcea, şi suma de 234 lei. Cei doi elevi au adus degrabă portmoneul la Miliţia oraşului. Pentru cinstea dovedită şi pentru rapiditatea cu care au procedat, merită toate felicitările"*.

De acord. Dar, pentru că aici e vorba de respectul datorat muncii, ar fi bine să se audă şi în clasa a VII-a de la Padina Matei. Să asculte mai cu seamă Marisescu şi Tismănan !

La revedere, dragi prieteni, în numărul viitor !

Al vostru, VALENTIN

SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT •

DE CE-MI RESPECT ANTRENORUL ?

A DOUA VOINŢĂ...

Ne vorbeşte luptătorul Dumitru Pîrvulescu, fost campion olimpic (J.O. Roma 1960) şi vicecampion mondial.

— CE DATORAŢI ANTRENORULUI DV ?

— Primul pas, abecedarul tehnicii, bucuria primului succes... Iar înfrîngerile ? Victoria e uşor de suportat, pierderea mai greu. Cu toate astea, antrenorul nu mă ierta. Îmi înşira fără milă defectele. Nu mă lăsa să le uit, chiar peste ani de zile. Vorba lui : „Mai bine egalit decît învins !" Antrenorul este de fapt a doua voinţă a sportivului. Perseverenţa lui este una din cauzele victoriei care vine sigur într-o zi, numai şi numai să nu te laşi...

— CÎND ÎI SIMŢIŢI MAI MULT LIPSA ? ÎN PREGĂTIRE SAU ÎN CONCURS ?

— Delicată problemă. Răspund printr-o comparaţie. A fost dificil pentru greci să construiască calul troian, care a adus apoi pieirea cetăţii, sau a fost mult mai complicat să le vină ideea ? Cred că procesul de pregătire în vederea examenului — în cazul nostru un campionat mondial — este mai greu. Acolo, neapărat umărul şi încrederea antrenorului sînt de nădejde.

— DAR ROLUL SPORTIVULUI ?

— Prin definiţie e o... enciclopedie de calităţi. Predomină ideea greşită că un campion este un pachet de muşchi cu o voinţă de oţel. Fals. Cîte ezitări n-au chiar cei mai buni sportivi ? Exemplele sînt nenumărate. Cine îi pricepe cel mai bine, cine îi conduce totuşi mai devreme sau mai tîrziu la victorie ? Antrenorul. Festivităţile de premiere au şi clipe de... nedreptate ! Sub ochii a zeci de mii urcă pe podium învingătorii. Primesc medalii, aplauze, sînt filmaţi. Undeva stau însă dascălii lor, antrenorii. Ar merita şi ei un podium de premiere. Pentru tot, pentru fiecare clipă".

Interviu realizat de Tiberiu BAN

FOTBAL PE GOLURI ŞI PE... NOTE!

Deunăzi, la ora 9,30, doi băieţi aflaţi la intrarea pe stadionul „Dinamo" stăteau de vorbă :

— Şi zici că mai primeşte ?

— Ţi-am spus doar !

— Păi...

Al doilea vorbitor, un băieţel brunet, nu prea înalt, cu un sac de sport cît el de mare, se porni pe turuit :

— Măi, Murineanule, doar am discutat cu tovarăşul profesor ! Părinţii ţi-au dat voie, vizita medicală ai trecut-o. Să te vedem cu mingea cum te descurci, şi gata, te luăm în echipă ! Dar nu uita : trebuie să ai numai note peste şapte !

— Sigur, ţie-ţi convine. Ai avut zece pe linie, într-a patra. Lasă, să vezi, am să mă străduiesc şi eu !

Ora 10. Din vestiare izbucnesc pe gazonul terenului 18 copii. Echipaţi ca la carte. Alinierea ! — comandă pionierul Roşu Marin dintr-a V-a, de la Şcoala generală nr. 71. O întoarcere spre stînga şi profesorul Timar Gheorghe, antrenorul, primi raportul. Apoi, pe îndelete, explică tema antrenamentului : „Astăzi vom continua învăţarea lovirii mingii cu piciorul, prelungirea ei, lovitura cu capul". În iarbă, şase mingi se odihnesc. Ochii copiilor caută nerăbdători spre ele. Dar pînă la joc...

Începe încălzirea : exerciţii complexe de gimnastică, de pe loc şi din mers, alergări, întoarceri, fandări, rotiri de braţe, de trunchi. Apoi, împărţiţi în grupe de cîte trei, primesc balonul.

Se repetă la nesfîrşit pasa pe jos, stopul, preluarea, pasa din alergare şi, în sfîrşit, şuturile. Dar nu la poartă. Ţinta e un dreptunghi din lemn la marginea terenului. Şut, şut, şut ! Cu puncte ! Cine trage mai precis : ba în partea din mijloc, ba sus în stînga, ba jos în dreapta. Copiii sînt ambiţioşi. Fiecare ar vrea să fie cel mai bun.

...La 11,10 repriza a doua începe în iureş. Mijlocaşii alimentează continuu atacul. Pe rînd, Chiacu Constantin dintr-a VI-a de la Şcoala generală nr. 44, Mîndruţ Dumitru dintr-a V-a de la Şcoala generală nr. 74, Răutu Iosif dintr-a VI-a de la Şcoala generală nr. 87 încearcă poarta. De la distanţă, din apropiere. Cu stîngul, cu dreptul. Presing „tare" ! Dar portarul Murineanu Viorel, cel cu „am să mă străduiesc şi eu", apără totul.

Finalul înfierbîntatului meci se termină... dulce. Copiii primesc bomboane, ciocolată, biscuiţi. Grăbiţi, părăsesc stadionul. După-amiază au şcoală. Firul discuţiilor s-a schimbat : „Voi unde aţi ajuns la matematică ?... şi vorbele se pierd în vălmăşagul străzii.

Decebal ŢOCA

AL III-LEA FESTIVAL INTERNAȚIONAL AL TEATRELOR DE PĂPUȘI ȘI MARIONETE

BUCUREȘTI — 10-25 IX 1965

IMI PLACE, MI-A PLĂCUT

Copiii spectatori mi-au arătat o gramatică intitulată „Gramatica Festivalului" în care pe fiecare pagină verbul „A place" nu rostea decît atît: „Imi place, mi-a plăcut".

„Mi-a plăcut cioroiul și renul, au jucat atît de bine! mărturisește pioniera Mușat Carmen din clasa a IV-a C de la Liceul nr. 32. Mi-a plăcut prietenia Gerdei față de Kay, pentru că e o prietenie adevărată". Cristescu Adina, din clasa I-a B de la același liceu, spune cu încîntare: „Mi-a plăcut cum erau îmbrăcate Crăiasa Zăpezii și Gerda, și prințul și prințesa, cum arată palatul lor. Aș sta aicea mereu să văd toate spectacolele". Adăugăm că cele două fetițe s-au referit la spectacolul „Crăiasa Zăpezii" dat de teatrul de marionete Martin-Martine din Franța. Poveștile legate de iarnă, mă duc cu gîndul la moș Gerilă, la jucării și iată-l chiar pe moș Gerilă adus pe scenă de păpușarii teatrului „Pantopuck and Violet" din Anglia. Moș Gerilă nu încape în horn și se bagă într-o ladă fermecată, unde devine mai mic dacă spectatorii numără pînă la zece. Droc Ana din clasa a IV-a D de la Școala generală nr. 85 numără veselă: one, two, three... „Imi place că știu să număr și în engleză, zice ea, sora mea m-a învățat. Deși nu cunosc limba, am înțeles spectacolul și mi-a plăcut".

De la zăpadă la arșița Arabiei este o cale lesne de străbătut pentru spectatori. Așadar, subiectul se schimbă, doar verbul „A place" rămîne neschimbat: „îmi place, mi-a plăcut".

„Mi-a plăcut că păpușarii stau de vorbă cu noi în timpul spectacolului. E foarte interesant" spune Veber Cristina din clasa I-a de la Liceul nr. 40. Iar fratele ei Marius — din clasa a IV-a o aprobă și găsește că eroii spectacolului „Ali-Baba și cei 40 de hoți" prezentat de teatrul iugoslav de păpuși din Zagreb sînt foarte expresivi, foarte reușiți.

Și uite așa cu „îmi place, mi-a plăcut" m-am întîlnit mereu în cele 15 zile ale Festivalului.

Bondocel mă ajută

Intr-una din zilele Festivalului, am avut plăcerea să-l revăd pe Bondocel în chip de actor și să constat astfel că și-a ales încă o meserie.

— Știi că autorul care m-a creat este președintele juriului internațional al Festivalului? — a zis Bondocel plin de importanță.

— Știu, cum să nu, chiar doresc să-i iau un interviu.

Și, în ziua fixată, ne-am prezentat acasă la scriitorul MARCEL BRESLAȘU, care ne-a vorbit despre Festival:

„La Festivalul pe care l-am găzduit au venit păpușari din toate continentele. S-au întîlnit la noi într-o prietenească întrecere să facă un rodnic schimb de experiență. Trebuie să observăm cu bucurie că echipele țării noastre și-au dovedit măiestria cucerind prețuirea musafirilor noștri și demonstrînd, ca în atîtea alte domenii, că ne aflăm și cu mișcarea de teatru păpușeresc pe unul din primele locuri. Am învățat și noi, la rîndul nostru, de la oaspeții veniți, unii dintre ei avînd o tradiție de mii de ani în arta păpușerească, cum sînt oaspeții din Asia; dar am învățat și de la formațiile mai tinere, îndrăznețe, care caută forme noi de realizare artistică.

Felicitînd pe toți cei care și-au adus o contribuție la succesul acestei însemnate manifestări internaționale, ne despărțim de ei spunîndu-le: Vă așteptăm cu drag în primitoarea noastră țară la cel de-al IV-lea Festival".

Vrei să înțelegi de ce este așa...

SERGHEI OBRAZȚOV — vicepreședinte al UNIMA (Uniunea Internațională a Marionetiștilor) — ne-a spus cîteva cuvinte pentru pionierii țării noastre:

„Cînd eram copil îmi plăcea foarte mult să cînt, să desenez. Iubeam animalele, aveam porumbei, un acvariu, un cîine și o pisică. Doream să aflu cum sînt păsările care cîntă în pădure, să deosebesc speciile de fluturi. Și azi cînd văd un fluture știu cum îi spune, cînd aud o pasăre știu ce nume are, cînd orăcăie o broască, știu de ce culoare este. Acum, cred că toate acestea venite din copilărie mă ajută. Nu se poate să iubești arta, dacă nu iubești natura, dacă nu te miri cît de frumos cîntă păsărelele, cît de minunat este un nor, sau ce interesantă este rădăcina unui copac. Contează mult să vrei să știi cu adevărat de mic copil să te interesezi cu adevărat de toate, să înțelegi de ce un lucru este așa și nu altfel.

Un marionetist îmbrățișează copiii

Un copil, să fi avut zece ani, a așteptat să se termine spectacolul, apoi a țîșnit spre culise: „A fost tare frumoasă reprezentația...".

— Am dori să aflăm de fiecare dată astfel de cuvinte, din partea marelui public de pitici, îmi spune bucuros directorul companiei GILES din Franța.

Director, regizor, dramaturg, electrician, dulgher, dar mai întîi de toate marionetist cum îi place să-și spună domnul GILES înființează compania în 1958. De atunci, cei șase mînuitori dintre care și dînsul, dau peste 800 de reprezentații anual pentru copii și adulți.

Cu ocazia celui de-al III-lea Festival Internațional al Teatrelor de Păpuși și Marionete compania Giles a prezentat în fața micilor spectatori bucureșteni piesa „Chitaristul".

— Sînt sinceri, entuziaști, minunați copiii din țara dv. Și ca să-și întărească spusele, d-l Giles m-a rugat să-i dau o foaie de hîrtie pe care a notat cu emoție: „Un marionetist din Franța îmbrățișează din toată inima pe toți copiii României".

JOCUL DE-A INCHIPUIREA

A fost o dată ca niciodată... S-au adunat la un loc, mai precis într-o casă, veverițe, iepurași, tigri și pisici, păsări, căluți, lei, cățeluși. Larma făcută de ei a supărat auzul unor persoane simandicoase, mă rog a unor regi și prinți, care au venit să stăpînească și să poruncească. O bunicuță ce știa toate poveștile din lume, a știut-o și pe asta și, luîndu-și nepoțeii după ea, a trecut gînditoare și înțeleaptă pragul casei. Și acuma să vedeți: fiecare de cum pășea în odăile casei, căpăta o altă alcătuire, deși își păstra înfățișarea; unul devenea de carton, altul de cîrpă, unul de burete, altul de lemn, unul de plexiglas, altul de nuiele și chiar de coceni de porumb, sîrmă sau rădăcini. Ca să vedeți ce minune! Și apoi toți erau tobă de carte. Nu mai vorbesc că erau și aventurieri iscusiți trecuți prin fel de fel de întîmplări vesele și triste. Și erau călători pasionați căci străbătuseră mări și țări. Și erau foarte deștepți, căci se pricepeau să ghicească pe loc gîndul și dorința oricărui copil. **Ce poate fi mai grozav? Cît privește despre ce au vorbit ei între ei, știu mai bine milioanele de copii care au avut prilejul să-i cunoască la domiciliu.**

Și cam aici se sfîrșește povestea. Mi-am închipuit-o cînd am străbătut Expoziția internațională a teatrelor de păpuși deschisă în București cu prilejul Festivalului.

AMNARUL

Un soldat scandează: „Un doi, un doi!" Dar acesta este soldatul sărac care se întoarce din război și... desigur cunoașteți ce s-a întîmplat mai departe din povestea lui Andersen. In carte n-ați aflat însă ce voci aveau eroii. Știați de exemplu că regele are o voce fățarnică, soldatul o voce sinceră, încrezătoare, prințesa cea frumoasă o voce blîndă, diafană? Sau, ați văzut răsărind o caleașcă într-un mod atît de ciudat? mai întîi apare corpul caleștii, sub ea se lipesc de la sine roțile, apoi vin caii care se prind singuri de caleașcă...

V-am relatat cîteva din reușitele spectacolului „Amnarul" al Teatrului „Țăndărică", spectacol prezentat la Festival.

FRUMOASA FĂRĂ SEAMĂN

Uite, nici măcar nu s-a terminat spectacolul și sînteți triști și îngrijorați de soarta țareviciului Ivan. Drumul e lung, plin de peripeții. Și cred că nici unul dintre voi cît de curajos ar fi fost, n-ar fi stat liniștit în ghearele unui vrăjitor ca Ososul. Noroc că vrăjitorul e ucis la timp și Ivan pleacă cu Frumoasa Fără Seaman.

Uitasem să vă spun că păpușile din Ostrava — R. S. Cehoslovacia — plîng, se bucură, se bat, vorbesc cu Trăsnetul, cu Furtuna, dorm ca toți oamenii, colindă pădurile pline de sălbăticiuni și, cele mai bune, triumfă, trăiesc. Dovadă că trăiesc și că se bucură, încercați să-l felicitați pe Ivan pentru izbîndă și sînt sigură că vă va răspunde de pe mica scenă cu o reverență de mulțumire.

CUFĂRUL

Ați auzit de F. H. Wolf de la teatrul de păpuși din Rüsselheim? Dacă nu, să vi-l prezint: e tatăl unui mic leneș pe nume Seppel, al cățelușului isteț Susi, al curajosului băiețel Kaspar și al unui drăcușor murdar. Intr-un cuvînt, singurul actor și mînuitorul a patru păpuși, una și una.

Să fii tatăl unor copii ascultători e o minunăție. Dar închipuiți-vă: Seppel trezește-te! Seppel spală-te!

O întreagă gamă de peripeții, o adevărată furtună de replici și de rugăminți între păpușile mînuite cu iscusință, ca să-l convingă pe Seppel să se spele. Noroc că argumentul lui Kaspar a fost de-a dreptul convingător: o baie bună, după care Seppel și-a luat rămas bun de la public ca oricare copil deprins cu ordinea și curățenia.

Iată cîteva din păpușile care au dat spectacole pe scenele Festivalului. De la stînga spre dreapta: unul din actorii teatrului de păpuși din Cluj, o marionetă a companiei Giles, o păpușă poloneză, un dansator din India și un personaj al companiei Philippe Genty din Franța.

Pagină realizată de Margareta MICU și Marta CUIBUȘ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
40351